

היה גבר גבוה, שמן וגס. שמו ימין עמר מרמלה.
תנעמי הציע שוצא ונשתה משהו בחוץ. יצאנו ונכנסנו לבית־קפה. ישבנו שם איזה 20 דקות. אחרי זה, אמר תנעמי שהוא מזמין אותי לבוא איתו ועם החברה שלו לשמוע תקליטים. לא רציתי ללכת. היו איתו עוד שישה בחורים, חברים של תנעמי.

אבל תנעמי יודע לדבר יפה, הוא שיכנע אותי שאחרי שנגמור לשמוע תקליטים הוא יחזיר אותי הביתה לרמתיים. ראיתי שאני לא הבחורה היחידה. היו איתם עוד שתי בנות. אחת ציונה, והשניה עליזה, אז הסכמתי. נכנסנו למוניט ונסענו לרמת־גן, לרחוב המתמיד 30.

„תתפשטי! אני אשכב איתך“

יה שם בית ענקי, עם המון דירות. בקומה רביעית, היו לאברהם תנעמי ולעוד שלושה חברים שלו דירה של שלושה חדרים.

כשרק נכנסנו לדירה, נעל אברהם תנעמי את הדלת וראיתי מהתנהגותו שלו שזה כבר לא אותו בחור עדין שהזמין אותי לשמוע תקליטים. פתאום הוא היה לי אחר לגמרי.

הריהוט של הדירה היה כולו מיטות. תנעמי והאחרים התחילו לעשן סמים. הם הזמינו אותי לשתות תה. התה נראה לי מורר. אמרתי: לא. „תשתי את זה“, הוא צעק עלי, תנעמי, אבל לא רציתי. פחדתי שהם הכניסו איזה סם בתוך התה.

הם היו עסוקים עם העישון, והיו לי כמה רגעים פנויים לבדוק את הדירה. לא היתה שום אפשרות לברוח. חצי שעה לאחר שבאנו לדירה, אמר לי אברהם

מטה. היה חושך נורא. לא פחדתי לקפוץ. פחדתי שיתפסו אותי במרפסת. לא ידעתי כמה דקות נשארו לי עד שהם יתפשו אותי. לא ידעתי בכלל באיזה קומה אני נמצאת. היו שם חוטמים לכביסה מהצד השני של המרפסת. בחוץ, החוטמים האלה קצת הפריעו לי.

הרמתי רגל אחת, אחר כך את השניה וקפצתי. עפתי המון זמן ונפלתי על הרגליים והפנים נדחפו לי לברכיים. לא אירבדתי את ההכרה. ראיתי שאני עוד חיה. אז התחלתי לצעוק. „הצילו, הצילו!“ אחד מהשכנים, דוד ציטיאס, סטודנט לרפואה שנה חמישית, טיפל בי. הוא קשר את הרגליים שלי, ביחד.

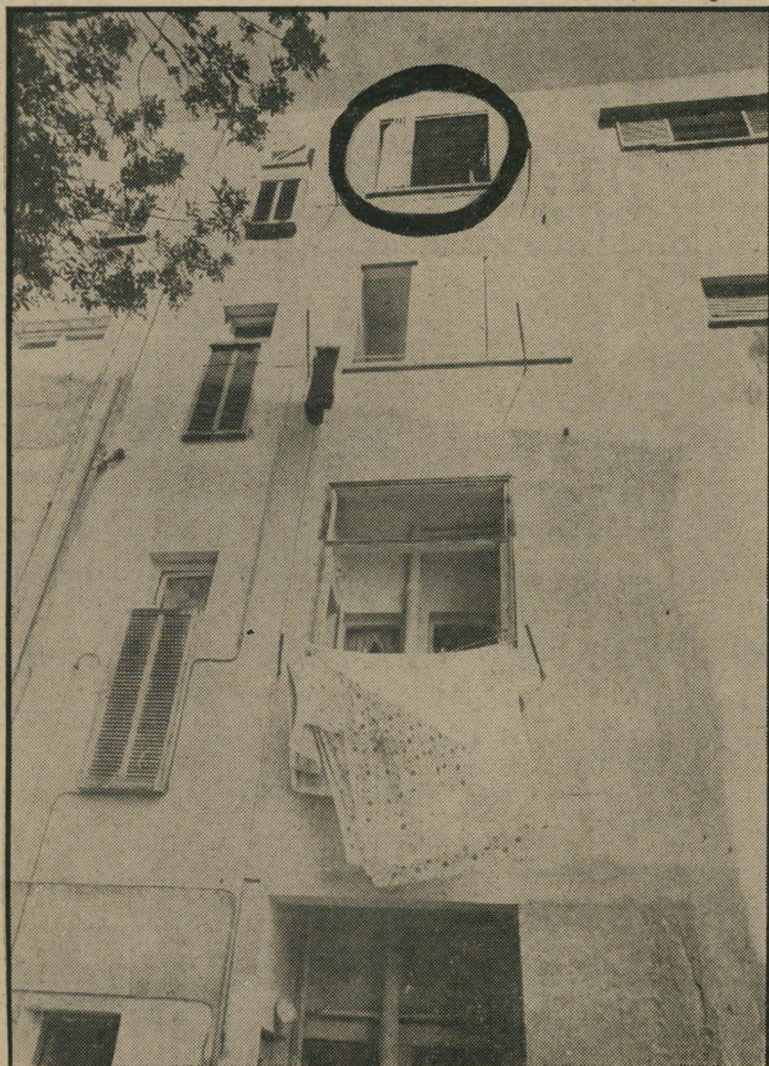
„שכבתי 40 דקות כמו מתה“

חר כך דוד ציטיאס סיפר לי ששכבתי על הארץ שמה איזה 40 דקות כמו מתה, עד שבא האמבולאנס ולקח אותי לבית־חולים איכילוב. השוטרים באו כשאנא עוד שכבתי שם. הם ראו אותי ורצו תיכף לחדר של תנעמי בקומה הרביעית. אבל שמה כבר לא היה אף אחד. כולם ברחו אחרי ששמעו את הצעקות שלי כשקפצתי מהמרפסת.

שכבתי שבועיים בבית־חולים. עברתי ניתוחים ברגליים, ובשברו לי גם צלעות, והיה לי שבר בלסת. שמו לי גבס ברגל, הכניסו לי ברזלים לפה, ושלחו אותי הביתה. אתמול הורידו לא את הגבס, והרופאים אמרו לי להתאמץ וללכת, למרות שיש לי כאבים בכל הגוף.

אני פוחדת. אני פוחדת מהם עד היום. אפילו לא התעניינתי מה קרה איתם ב־בית־המשפט. אני לא רוצה לראות אותם. אני רוצה לשכוח את כל זה וגמרנו.

קפיצה מן האונס

הוא סימן של עזרה, אבל כולם צחקו ממני. ביחוד שתי הבנות. אחד מהבחורים, אמר לי שאם אני לא יתן לתנעמי, הם יתנו לי כל הזמן מכות, והעסק יגמר רע בשבילי.

הלכתי להתעלף. מצד אחד, המכות וההפחדות, ומצד השני העישון של החברים, עשו לי סחרחורת. תנעמי והאחרים התכוננו להתנפל עלי בשביל לאנוס אותי. שתי הצעירות, עליזה וציונה, המשיכו לציחק, ולהשתולל ונהנו מההצגה. ברגע ה־

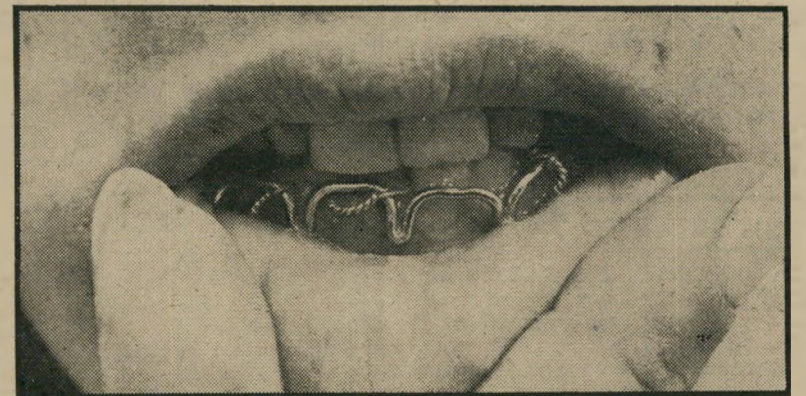
תנעמי לבוא איתו לחדר לבד בשביל להגיד לי משהו.

נכנסנו לחדר ואמרתי לתנעמי: מה אתה רוצה ממני? אז הוא אמר לי רק מילה אחת: „תתפשטי!“

אמרתי לו שאני לא רוצה, ושיעזוב או־תי בשקט.

הוא אמר שהוא רוצה לשכב איתי, ונתן לי סטירה.

אמרתי לו: אני לא רוצה, אני לא זונה. תנעמי נתן לי עוד כמה סטירות, ניסיתי

לסת מרוסקת

בזנקה מן הקומה הרביעית לתהום השחורה שלמטה, לא חשבה אביבה על הנפילה. היא חשבה רק על ששת הגברים שמאחוריה. באורח נס נותרה בחיים. גשר־הפלדה שבפיה נועד לחזק את ליסתה שנתרסקה בנפילה. נוסף ללסת שברה את רגליה וכמה צלעות. השבוע שיחזרה אביבה למען „העולם הזה“ את החווייה הנוראה (למעלה ומשמאל).

לברוח מהחדר, אבל הוא נעל את הדלת. הוא פתח את הדלת לאחד מהחברים שלו. ההוא נכנס ואיים עלי שאם אני לא יתן לאברהם, אז הוא והחברים שהיו בדירה ישכיבו אותי בכוח. כל הזמן קיבלתי סטי־רות.

העבירו אותי שוב לחדר ששם ישבו כולם. תנעמי אמר להם שאני לא רוצה. חיפשתי על פניהם של האחרים איזה ש־כשהגעתי למרפסת, הסתכלתי ל־

אחרון ביקשתי מתנעמי שיתן לי קודם ללכת לשירותים. הוא הסכים, אבל אמר לי לחזור תיכף לחדר.

נכנסתי לבית־שימוש, וראיתי שיש שם חלון קטן. הסתכלתי דרך החלון, וראיתי שאפשר להגיע ממנו למרפסת. היה לי קשה לעבור דרך החלון, מפני שהייתי שמנה מדי.